

Ὀδυσσέας Ἑλύτης

Τὸ Φωτόδεντρο καὶ ἡ δέκατη τέταρτη Ὀμορφιά

Μ' ἓνα τίποτα ἔζησα

Μονάχα οἱ λέξεις δὲ μοῦ ἀρκούσανε

Σ' ἐνὸς περάσματος ἀέρα

ξεγνέθοντας ἀπόκοσμη φωνὴ τ' αὐτιά μου

φχιά

φχιού φχιού

ἐσκαρφίστηκα τὰ μύρια ὅσα

Τί γυαλόπετρες φοῦχτες

τί καλάθια φρέσκες μέλισσες καὶ σταμινὰ φουσκωτὰ ὅπου

ἄκουγες βββ νὰ σοῦ βροντάει ὁ αἰχμάλωτος ἀέρας.

Κάτι

Κάτι δαιμονικὸ μὰ ποὺ νὰ πιάνεται σὰν σὲ δίκτυ στὸ σχῆμα τοῦ Ἀρχαγγέλου

Παραλαλοῦσα κι ἔτρεχα

Ἔφτασα κι ἀποτύπωνα τὰ κύματα στὴν ἀκοή ἀπ' τὴ γλώσσα

- Ἔε καβάκια μαῦρα, φώναζα, κι ἐσεῖς γαλάζια δέντρα τί ξέρετε ἀπὸ μένα;

- Θόη θόη θμός

- Ἔε; Τί;

- Ἀρίηω ἠθύμως θμός

- Δὲν ἄκουσα τί πράγμα;

- Θμός θμός ἄδυσος

Ὡσπου τέλος ἔνιωσα

κι ἄς πᾶ' νὰ μ' ἔλεγαν τρελὸ

πῶς ἀπὸ ἓνα τίποτα γίνεται ὁ Παράδεισος.